
NAGNIEWAĆ SIĘ (2) *vb pf*

się (1), sie (1).

Oba a jasne; e prawdopodobnie jasne (tak w gniewać).

plusq 3 sg m był się nagniewał (1). ◇ part praet act nagniewawszy się (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) i XIX w.

Pogniewać się (2) : Ná którym vpominaniu gdy przełtác [!] niechćieli/ gołpodarz nágniewawfzy fię/ łzedł do kościołá/ dom gościom zołtáwiwfzy. WerGość 229; [Iuż miła mátko podług thwoiey rády kuśiłam mego páná iákoś mi kazála/ á on nágniewawfzy fie gdy widział iżem ięłá trochę plákác/ włzyfthko mi odpuścił HistPonc F4v].

nagniewać się na kogo (1): Mihi quod de fendissem leviter succensuit, Dla tego fie był ná mię nágniewał yżem brónił. Mqcz 344a.

Formacje współrdzenne cf GNIEWAĆ SIĘ.

LW